

Hajdúszováta, 1911. február 11. – Budapest, 2001. november 20.

Apja kereskedelmi alkalmazott, majd kereskedő volt. Középiskolai tanulmányait Budapesten, a II. Rákóczi Ferencről elnevezett felső kereskedelmi iskolában végezte. 1929-től a Franklin Társulatnál, majd a Wellner Alpacca Rt.-nél dolgozott. 1938–1944 között üzemi segédmunkásként, illetve különböző alkalmi munkákból tartotta fenn magát és családját.

1936 augusztusában belépett a Magyarországi Szociáldemokrata Párt terézvárosi pártszervezetének négyes számú csoportjába. 1937-től rendszeres előadó az Országos Ifjúsági Bizottság rendezvényein, szemináriumvezető, az MSZDP pártnapi előadója, a VI. kerületi pártszervezet, illetve az ott működött cukrászcsoport könyvtárosa és bizalmija. 1939-ben választásvezető volt a II. kerületben. Tanulmányokat és cikkeket írt, többek között 1939 és 1941 között álnéven a Népszavába. 1942-ben A modern kultúra kialakulása címen tartott előadásáért két hónapot töltött a Gyűjtőfogházban. A második világháború éveiben a két munkáspárt szorosabb együttműködésén fáradozott. A német megszállás után az illegalitásba kényszerített SZDP részéről egyik szervezője volt a Magyar Frontnak. Apósa, Szakasits Árpád megbízásából a betiltott párt szervezeti kereteinek a kiépítésén fáradozott. 1944 júliusában a katonai elhárítás elfogta, augusztusban átadták a Gestapónak. Novemberben a Vezérkari Főnökség különbírósa hűtlenség címén két és fél évi fegyházra ítélte, majd Dachaubá deportálták. 1945. május 30-i hazatérését követően az SZDP főtítkárságán dolgozott, a vidéki szervezési osztály vezetését bízták rá. Június 24-től az Ideiglenes Nemzetgyűlés tagja. Az 1945. november 4-i nemzetgyűlési választásokon pártja országos listáján újból mandátumhoz jutott. 1947. augusztus 31-én az országos listán ismét képviselővé választották. Mint a pártegyesítés hívét 1948. június 14-én beválasztották az MDP Központi Vezetőségébe, a szövetkezeti bizottság tagja lett. 1948. július 31-től rövid ideig a Magyar Országos Szövetkezeti Központ ügyvezető alelnöke, majd 1948. november 17-től az Országos Szövetkezeti Hitelintézet vezérigazgatója. Az 1949. május 15-i országgyűlési választásokon a Magyar Függetlenségi Népfront országos listájáról került be a törvényhozásba. 1950. április 24-én az ÁVH koholt vádak alapján letartóztatta. Hivatalosan június 11-től volt letartóztatásban. Párt-és állami tisztségeitől megfosztották. 1950. október 15-én egy csoportos per ötödrendű vádlottjaként állították bíróság elé, ám az eljárás során nem született ítélet. 1951. március 23-án a Budapesti Katonai Törvényszék egyéni perben – a „demokratikus államrend és a köztársaság megdöntésére irányuló szervezkedés vezetése, valamint kémkedés” vádjával – bűntársak és tanúk kihallgatását mellőzve, zárt tárgyaláson halálra ítélte. Az ítéletet a Katonai Felsőbíróság 1954. március 12-én életfogytiglani fegyházbüntetésre változtatta. Feleségét és gyermekeit 1950. június 16-án kitelepítették Debrecenbe. 1955. november 20-án – büntetése félbeszakításával – kiszabadult. 1956. május 11-én a Legfelsőbb Bíróság Katonai Kollégiuma bűncselekmény hiányában felmentette és rehabilitálta. Visszavették a Magyar Dolgozók Pártjába. 1956. április 1-jétől 1957 elejéig az Állami Biztosító vezérigazgató-helyettese. 1958-tól a Külkereskedelmi Minisztérium állományában az oslói, majd a berni kereskedelmi kirendeltség vezetője.

1961–1963 között a Magyar Távirati Iroda elnökhelyettese, 1963-tól 1967-ig az IBUSZ vezérigazgatója. 1967-től 1971-ig Magyarország oslói nagykövete, majd 1976. augusztusi nyugdíjazásáig a bécsi ENSZ-központ mellett működő állandó magyar képviselet nagyköveti rangú vezetője.